

Νέκυια

Αγαπημένη μου Μαρία,

Ήθελα εδώ και καιρό να σου γράψω, αλλά δεν έβρισκα συνεχώς τα λόγια που θα ήθελα να πω. Όλοι λένε πως όσο περνάει ο χρόνος τόσο συνηθίζει κανείς στην απουσία κάποιου, ψέματα απλά συνειδητοποιείς το γεγονός και προσπαθείς να το δεχτείς. Το μόνο που με παρηγορεί κάπως είναι οτι εξακολουθώ κατά κάποιο τρόπο και σε έχω κοντά μου. Σε βλέπω στο πρόσωπο και τις εκφράσεις των παιδιών, σε χαζεύω σε παλιές φωτογραφίες και σε θυμάμαι ξανά στις συζητήσεις με την υπόλοιπη «παρέα» του νοσοκομείου. Δεν είναι αρκετό, αλλά μου φτάνει για τώρα.

Μου λείπεις. Μου λείπει το γέλιο σου, η καλοσύνη σου, το χαμόγελο σου, η αφέλεια σου, μου λείπει η Μαρία. Ήταν πολύ άδικο που έφυγες, ενώ ήθελες τόσο πολύ να μείνεις εδώ μαζί μας. Και εγώ σε ήθελα δίπλα μου για περισσότερο. Ελπίζω όμως οτι θα συναντηθούμε ξανά σύντομα και θα πούμε όλα αυτά τα οποία δεν προλάβαμε στο σύντομο χρόνο που είχαμε. Σε αγαπώ πολύ, μη με ξεχνάς.

Φιλιά

Εντέλα, Φένια, Γιώτα
Αναισθησιολογικό Τμήμα ΑΧΕΠΑ